

THURZÓ LAJOS:

A traktor

Csak bámult a jó bácskai föld,
Mikor megjelent frissen az utak porán,
Talpa alatt meglapult a zöld
S madarak rebtentek szét ijedten a fán.

Csaholtak rá dühösen kutyák,
Földek szélén vasszive, ha furcsán berregett,
Megrezzentek tollasan a fák,
Lovak tág cimpáján félelem remegett.

Tanyaudvarról bámulta ezernyi szem,
Kétségek mardosták parasztnak szívét.
Góréban csutkákról pergett a szem,
Magvak gurultak a padlásról szerte-szét.

„Nyomába nem vetek, mondták a megvetők,
Jobban hasítja földünk a fogatos eke...!”
Mélysántását vágyták mégis a mezők
S őt dicsérte harmaton pacsirták éneke...

Földek nagy hátán vigan ha elfutott,
Porában csillogott ezernyi fény,
Barázdaszélig zajjal, ha eljutott,
Rásimult testére kérges tenyér.

Újgazdák földjeit szántja most nálunk,
Építi jobb jövőt harcosok birtokán,
Kereke nyomában kizöldül határunk
S mély ráncok simulnak parasztnak homlokán.

Szűk értelmek sarában nehezen hatolt,
Bácskai ősz humuszt már könnyebben szántja.
Dolgozó népnek tegnap még ellensége volt,
Ma szabad parasztnak igaz barátja.

Ma igaz barátja szabad parasztnak,
Áldott talajból kifordít mindent, mi vad.
Zöld ágyát most ő veti meg a harasztnak,
Földek tiának időt, értelmet, könyvet ad.

Mezőknek ura lett nálunk a traktor,
Munkája áldás ma, nagy kincset ér,
Ég alá kifut most minden tavaszkor
S nyomában csirázik új kenyér...